

עלון קיבוץ העובן מס' 48 | אפריל 2016 | אדר ב'- ניסן תשע"ו

עיצוב שולחן התב וצילומים:
תמר בן אור

צילומים: אלון רוטשילד

"כל דבר נראה אפשרי באביב"

אדווין וי טיל

אביב שמח לכולנו

הימים מתארכים, שעון הקיץ שוב איתנו, מזג האוויר משתבש לו לפעמים, אך בגדול – האביב כבר כאן! הכל פורח ומלבלב, ריח פריחת ההדרים משכר ונישא ברוח, ההכנות לפסח בעיצומן, מבצעים בכל מקום ובכל פינה. אך השנה, יותר מתמיד, לא בטוח שכולנו נמריא אל על, הרחק לעבר "הכל כולו"... שום מקום כבר לא בטוח. לא בארצנו הקטנטונת ולא בעולם כולו. למרות הכל, ואף על פי כן... אנחנו ממשיכות הלאה, ושמחות להגיש לכם גיליון חגיגי ואביבי של "ביתנו". הגיליון יסכם בתמונות חגיגיות את קרנבל פורים שנערך לא מכבר, יברר היכן מבחר משפחות מהקיבוץ מתכוונות לחגוג השנה את חג הפסח, יכיר את שלוש החברות המרדניות שלא נפרדו כבר 70 (!) שנה, ייזכר בפסח הנוסטלגי שנחגג לתפארת כהלכתו לפני הרבה שנים, ויגלה סוף סוף מי הן הנשים הנפלאות העומדות מאחורי הפרויקט הנפלא והכל כך מיוחד: "קהילה מחבקת". זאת ועוד, בגיליון ביתנו השישי בעריכתנו.

קריאה מהנה

חג פסח שמח ומהנה לכולנו

רית ומרב

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורית ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וייג

טיפסח

איך להכין שולחן חג משגע מבלי לשבור תכנית חסכון

תמר בן אור

“אין צורך להשתגע עם קניות בחנויות לעיצוב הבית! ברכישת ואזות או פרחים יקרים, אני תמיד בעד פתרונות יצירתיים, קלים, ושימושיים... אם אפשר שלפיתרון יהיו כמה פונקציות אז בכלל נהדר...”

למשל:

- אם השולחן סביבו אתם מארחים איננו שולחן נאה, קיימות אינסוף אפשרויות של מפות שולחן יפהפיות. שווה את ההשקעה, ישמש אתכם גם הלאה. כיף להתאים לצבע המפה את מפיות הנייר, ואם רוצים אפשר גם לשלב כלים חד-פעמיים שישתלבו יפה.

- הימנעו מסטים... יש שילובים הרמוניים כיפיים ומעניינים שאינם סט.

- השתדלו להימנע מהגשת מרקים או מנות חמות מדי בכלים מפלסטיק... כדאי להיעזר בחדפים למנות ראשונות או לכוסות שתייה...

- ערבי חג בהם אתם מארחים, שווים את המתנה הזו לעצמכם, של סט כלים יפה לכן חגיגי לאירוח. גם זו השקעה שתשרת אתכם עוד שנים רבות הלאה...

“מעבר לזה, הכי חשוב החברה וכמובן האוכל... אז תיהנו מהמשפחה, מהחברים, מהניחוחות ומהמאכלים...”

**רק בריאות,
חג שמח!**
תמר בן-אור,
מעצבת פנים

(צילומים: תמר בן אור)

- כשמדובר בשולחן חג, אני תמיד מעדיפה לקפוץ למשתלה הקרובה, לבחור מספר צמחים פורחים, צמחי תבלין, או סוקו-לנטים ולהתאים לכלי חרס או קרמיקה נחמדים. הפרחים נותנים כתמי צבע בשולחן החג, ולמחרת ערב החג ניתן לשתול את הצמחים בגינה, או לעטר בעזרתם את הבית. כמו כן, ניתן להשיג במשתלות את לוחות הגיר הקטנטנים שנעצים בתוך העציצים. הם יפים, וניתן לברך באמצעותם את החוגגים.

- אם מתחשק לכם להשקיע עוד קצת...

- קנו אטבים קטנים מעץ בכל אחת מחנויות היצירה, גזרו צורות שונות מנייר ממוחזר, נייר עיתון, נייר חום, או כל נייר אחר, וכתבו את שמות המוזמנים. ניתן לחבר באמצעות האטב לכוס היין או להניח את הפתקית עם השם במרכז הצלחת...

- אם עציצים ומשתלות פחות מדברים אליכם... הכי קל, הכי נעים והכי נחמד זה לצאת להליכה קצרה סביב הקיבוץ, עם מספריים ביד, ותוך כדי ללקט מפרחי השדה - החרציות, החרדלים, כמה שיבולים אם יש בנמצא, וכל פרח או ענף אחר שקיים לו שם בשדה הבר. ניתן להרכיב זרי פרחי בר קטנים ובאמצעותם לקשט את שולחן החג.

עבדים היינו – זיכרונות מפסח

גדי גדיש ומרגה דה ברין

.....
 הכניסה לחג מתחילה כבר שבועות אחדים לפני ערב החג. הכל בתכונה. האביב במלוא פריחותו, ריחותיו, והתרג-שויותיו. אנחנו, ילדי חברת הילדים, מגויסים כבר לניקיון יסודי של בית הילדים. חלונות, רשתות, ובעיקר מזרונני העשבים הכבדים, מוצאים לאוויר ומרוססים בפליט שאמור לחסל את ה"וילדה חייס", שחגגנו כל השנה בין עשביהם.

במקביל, החלו החזרות לערב החג. מקהלה מדברת עם "קומו תועי מדבר". חזרות מיגעות, מוקפדות מאוד, ואנחנו זקופים, ממושמעים, חדורי חשיבות היסטורית, חוזרים וקר ראים, חוזרים וקוראים.

ועוד תפקיד שהוטל עלינו – "חד גדיא". גם כאן התבקשנו למלא את תפקידנו במלוא האחריות והכישרון. אחד מסימני החג הקרב, שהיה מרגש ברמות על: הופעתו של מוטו טראורירג הסנדלר ז"ל, עם שק גדול מלא סנדלים חדשים ועם ריח חזק של עור חדש. הוא שפך את תכולת השק, וזילפה עזר ז"ל, חילקה לכל ילד את סנדליו החדשים. עם הסנדלים קיבלנו חולצות לבנות כשג' ו... מכנסיים קצרים חדשים עם גומי!

בערב החג, כבר בבוקר טרחו החברים על סידור חדר האוכל

(תמונות: ליאורה אגם)

לפי מפת ישיבה שנתן יונגרייס ז"ל תכנן, כדי שלכל משפחה יהיה שולחן מסודר לשבת. צוותי המרק, הבשר והאווז היו כבר מוכנים. צוות החיסול היה בכוננות כמעט מתחילת הערב, ותורנות השמירה בשער הוחלפה כל רבע שעה.

הערב מתחיל, הילדים מביאים שיבולים – עומרים עומרים שנקצרו אחה"צ בחרמשים. ואז שומעים את קריאת ההגדה הקיבוצית מכל קצוות חדר האוכל, קול מפה וקול משם. אחד מהפינה הצפונית, ואחר ממרכז חדר האוכל, והשלישי אי שם בצד מערב...

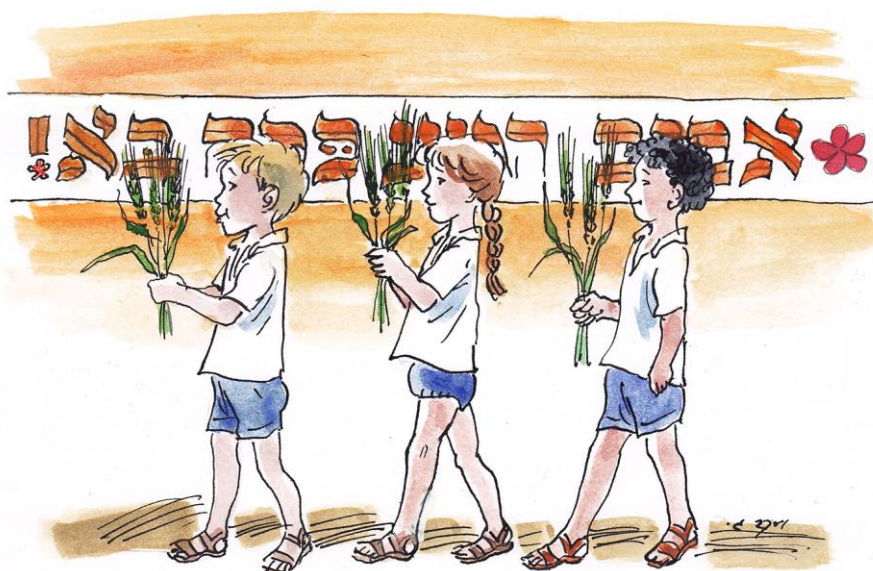
(אני, גדי, תמיד חיכיתי לכוס השלישית – כי היא בישרה על תחילת הארוחה).

הארוחה היתה ארוחת גורמה בכל קנה מידה! הקיב-ניידלך נימוחו בפה, הנפילטע פיש היה הטוב בעולם, והקומפוט – חלומי!!! טעמים כאלה לא יישכחו לעולם!!

ושוב גדי מזכיר שהוא מאוד אהב את החג, אך יותר את סופו, כאשר הגיע לחם טרי ממשמר השרון...

חג שמח אביב פורח

באהבה מרגדי

אז איפה אתם בחג???

שלחנו את שתי יעלות החן, **יעל כהן** [קמינסקי] (כיתה ה'), ו**יעל ענבר** (כיתה ו'), שיערכו עבורנו משאל משפחות, איך והיכן הם חוגגים את החג.

אסתי ושולי מייזנר חוגגים עם המשפחה בקיבוץ וקוראים בהגדה המשפחתית.

רחלי וגרשון מרון עוד לא החליטו היכן חוגגים, בכל מקרה, מקפידים לקרוא את ההגדה הקיבוצית.

איריס ודניאל פואה חוגגים עם המשפחה המורחבת וקוראים את ההגדה הקיבוצית.

מיכל ואילן פלג חוגגים עם האח בירושלים, בסוף הסדר יש משחק אגוזים לילדים.

אורית וגדי ברנע חוגגים עם המשפחה, עדיין לא הוחלט היכן, כל הילדים מציגים את חד גדיא.

מיכל ועודד וידר חוגגים עם ההורים של האבא, הצעיר במשפחה שר את הקושיות.

עלי ודרור פרידין עדיין לא יודעים היכן חוגגים וקוראים את ההגדה הקיבוצית.

חן ושמוליק קדרון חוגגים עם המשפחה בקיבוץ וקוראים את ההגדה.

תמר וגיורא אופיר חוגגים בקיבוץ המעפיל וקוראים בהגדה המשפחתית.

מגי ואשר אלון חוגגים בביתם יחד עם הילדים והנכדים, קוראים את ההגדה הקיבוצית ומקפידים לאכול אוכל מסורתי.

יעל ואיתמר אמסטרדם חוגגים בביתם עם המשפחה וקוראים את ההגדה הקיבוצית.

מרים וטל בלייר חוגגים בביתם עם המשפחה מצד אמא, שרים שירים בספרדית משחקים משחקים ועושים חידונים.

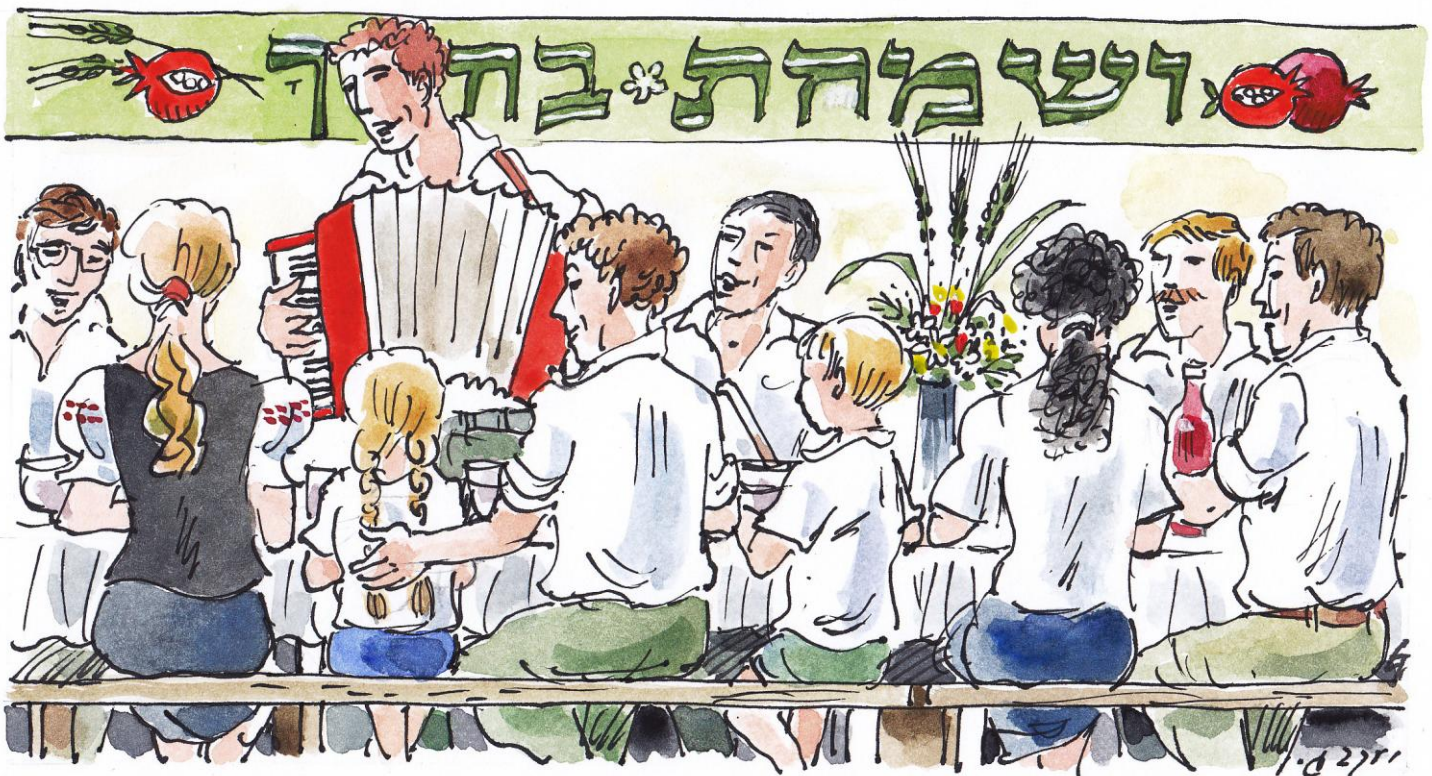
מרסא וארז גולן חוגגים עם הסבים בקיבוץ וקוראים בהגדה הקיבוצית.

דליה ושאול וייגר חוגגים עם המשפחה בקיבוץ וקוראים בהגדה מיוחדת שהלוו מאנשים אחרים.

עפרה ואברי יעקב חוגגים בבית עם המשפחה ואורחים שהזמינו, ועושים סדר טוניסאי מיוחד.

מרגלית ודב לאור חוגגים בבית עם המשפחה וקוראים בהגדה הקיבוצית.

תודה גדולה ליעלות וחג פסח שמח לכולנו.

המימונה שלי

לילך אפרת

המימונה

הוא חג עממי של יהודים יוצאי צפון - מערב אפריקה, בעיקר יהדות מרוקו, הנהוג במוצאי שביעי של פסח. מקור השם נובע מהמילה הערבית "מִיִּמון" שפירושה מזל והצלחה, והחוגגים מאמינים כי יום זה הוא יום סגולה לפרנסה ולזיווג.

נהוג לברך את האורחים בברכת "תרווחו ותסעדו", ומשמעותה שקודם יהיה לכם רווח (רווחה), ואחר כך תוכלו גם לתת סעד, (עזרה לזולת). הברכה המקורית לא מתייחסת לאוכל אלא לרעיון חברתי, למרות שמבטאים אותה בצורת ארוחה חגיגית.

הכיבוד שמונה על השולחנות הוא ברובו המכריע מתוק, כנראה כדי להדגיש את התקווה למתיקות בשאר תחומי החיים. מוגשים ממתקים וריבות מסוגים שונים, שהוכנו כולם על ידי בעלת הבית במהלך הפסח. משום כך, כל המעדנים המתוקים הללו חייבים להכיל רק מרכיבים כשרים לפסח, כגון: תמרים, בוטנים, שקדים, אגוזים, סוכר וכו' - אך ללא קמח או מרכיבי חמץ אחרים. את המופלטות, מאכלים העשויים קמח וממאפייני המימונה, מכינים דקות ספורות בלבד לפני ההגשה.

אבא שלי הוא יליד מרוקו, וכשעלה לארץ, הוא ומשפחתו הגיעו לצפת, (עד היום חיים בה הרבה מרוקאים). בי לדוטי ביליתי הרבה בצפת וספגתי לא מעט מהמנהגים והכנסת האורחים.

ליל המימונה מתאפיין בהשאת דלת הבית הפתוחה, (כל עוד בני הבית נמצאים וערים), כדי להזמין את כל מי שרוצה להיכנס, לאו דווקא בני משפחה, מכרים או מוזמנים מראש.

לפני מספר שנים יזמנו כלנית ואני, חג מימונה במועדון לחבר וכל הקיבוץ הזמן.

שכרנו תלבושות מסורתיות כך שכל מי שרצה להיכנס לאווירה ולרקוד לצלילי מוסיקה מרוקאית עשה זאת. מגשים מלאי כל טוב, וכמובן מופלטות. אין מימונה ללא מופלטות.

בכל שנה נהגתי להתארח במימונה בבית אחר של המשפחה, עד שהחלטתי שאני מקיימת מימונה כהלכתה בביתי. הבית פתוח והאורחים זורמים... מוזיקה מרוקאית, מחייה (ערק), לשיפור מצב הרוח, מגשים מתוקים מלאים בכל טוב וכמובן המופלטות שנמחרות בחמאה ודבש או ריבות (תוצרת אלי אפרת).

בברכת "תרווחו ותסעדו"...

ככה חוגגים בת מצווה... "שנה במתנה"

מירב ענבר

הזמן עף, טס לו... ובתנו הבכורה יעל הגיעה לגיל 12... למרות שיעלי רק בכיתה ו' (לומדת בבית ספר "אביחיל"), היא תמיד יודעת מה היא רוצה... עם רשימה של מקומות, שמלות ועוד כהנה וכהנה הכנות, יצאנו לבדוק את השטח....

החוויה של החיפושים הייתה מהנה לכל בני המשפחה והחלטנו לחגוג במועדון "לואי" שבפרדסיה, עם משפחה קרובה, חברים וילדי השכבה. ההתרגשות הייתה בשיאה.

המסיבה הייתה עם אנרגיות בשמיים ולא רצינו שייגמר...

כדי להוסיף ערך מוסף לכל החוויה ולהפוך אותה למשמע עותית יותר, החלטנו להירשם לסדנא של "זית" - זהות יהודית תרבותית בעמק חפר, בהנחיית טל קלאר.

השילוב של הסדנא עם החוויה המשפחתית הייתה אכן מתנה... הסדנא ייחודית לתושבי עמק חפר - אמהות ובנות המצווה - שבמהלכה עסקנו בתרבות והזהות הי-הודית-ישראלית, בשילוב מעניין עם המקורות העתיקים והחדשים שלנו.

התכנים השאירו חותם וחשפו את הבנות לדילמות, קבלת החלטות, ודיאלוגים מעצימים.

הפרויקט המבורך אפשר העמקה של הקשר ביני ובין בתי. גיליתי רבדים נוספים לעולם הפנימי והעשיר שלה, והיא לשלי. אין ספק שהקשר העמיק ופתח מקומות לשיח נוסף. הכרנו משפחות מדהימות מי-ישובי עמק חפר, ולמרות שהסדנא נגמרה, אנחנו משתדלות לשמור על קשר ועל מפגשים משותפים.

משתפות אתכם בחוויה המשפחתית שלנו ממסיבת בת-המצווה והסדנא, וממליצות לכל בנות המצווה שבדרך לעבור את הסדנא.

לירון קניגשטיין

ונפלאות הרובוטיקה

רוית ברוך, מרב אילון

קצת על לירון

לירון בן ה-17, תלמיד כיתה י"א בבית הספר "רמות ים", בנם של רויטל והלל קניגשטיין, אח של ליה (כיתה ג') והנכד של יהודית וגדעון שמרר.

איך הכל התחיל

סיפור האהבה בין לירון לרובוטיקה, החל כאשר הגיע למפגשים בנעורים בהעוגן, שם שמע הרבה תשבחות מאלמוג גרון, שהיה בעבר חניך בקבוצות הרובוטיקה.

בכיתה י' חברים הלכו לפרויקט, הציעו ללירון להצטרף אליהם, לירון הלך והתרשם מאד לחיוב מהרמה של הנערים המגיעים, והחליט להצטרף.

מה זה בכלל פרויקט רובוטיקה

פרויקט הרובוטיקה מתנהל במכללת רופין אשר תרמה לטובת הפרויקט סדנת עבודה, מטבחון, כיתות לימוד ומקום לינה.

הארגון משתייך לארגון FIRST העולמי, ארגון שמטרתו לחבר בין הספורט למדע ע"י בניית רובוטים שמתחרים ביניהם במשחקי ספורט שונים. בכל שנה מקבלים משימה אחרת מורכבת ביותר, עם חוקים מאד ברורים ונוקשים.

הקבוצה של לירון מונה כ- 35 נערים בכיתות ט' עד יב', אשר מעליהם יש מנטורים העובדים ומלווים את הקבוצה בכל דרכה בהתנדבות מלאה.

שיטת הלימודים פועלת כך שהבוגרים מלמדים את הצעירים. אין מורים מקצועיים בפרויקט זה.

מנהל הקבוצה המלווה אותה כבר 6 שנים הינו אלי ברק תושב כפר מונאש, העושה הכל בהתנדבות.

לירון נמצא בפרויקט שנה שנייה ונשארה לו עוד שנה אחת במהלך כיתה י"ב.

המרוץ נגד הזמן

משימת הפרויקט התקבלה השנה בתאריך 9 בינואר 2016 בשעה 19:00, כאשר כל הקבוצה והוריהם

פגשו בביתו של אחד הנערים, וצפו יחד בשידור חי באינטרנט, בחשיפה של המשימה בסרט אנימציה המתאר את התחרות.

מאותו הרגע היה צריך לתרגם עד השעה 24:00 את כל החוקים הכתובים על פני 100 עמודים באנגלית, ולדעת בדיוק מה מותר ומה אסור שיהיה ברובוט, כולל מידותיו.

איך לבנות את הרובוט, זו כבר חשיבה מאומצת של כל הקבוצה ביחד.

המשימה היא, שתוך 45 יום יש לעמוד בכל הקריטריונים, ומאחר שזה זמן לא באמת נורמאלי לפרויקט שכזה, הנערים נשארים בסדנא סביב השעון, ישנים שם, עובדים כל הלילה ואף מפסידים לימודים לטובת משימה מאתגרת זו.

הפרויקט שייך לבתי הספר: "רמות ים", "רופין" ו"מעין שחר", ויש בארץ עוד 64 קבוצות רובוטיקה.

הישגי הקבוצה:

בשנה שעברה השתתפה הקבוצה ב-3 תחרויות. אחת בארץ ושתיים בחו"ל. היו בארה"ב חודש ימים.

השנה הגיעו בארץ למקום השני והמכוד בד עם רובוט מעולה, ואולי יסעו לסנסט-

לואיז לתחרות בת שבוע ימים, עדיין ממתנינים לתשובה.

הפרויקט למתקדמים

אחד מתפקידיו בשלב השני של הפרויקט הוא, לנהוג את הרובוט בתחרות. לירון ועוד נהגו-coach (מאמן), נמצאים בזירת התחרות ומפעילים את הרובוט. התחרות עצמה קצת מורכבת אז לא ניכנס לפרטים, אבל לכל נער יש תפקיד, החל מהצד האסטרטגי וכלה בתיקונים שמבוצעים ברובוט במהלך התחרות.

כל קבוצה מקבלת PIT שזהו מוסך קטן, ולשם הרובוט חוזר בין תחרות לתחרות לתיקונים. כל סבב תחרות אורך שתי דקות וחמש עשרה שניות. התחרות נמשכת שלושה ימים ויש כ- 20 משחקים לכל רובוט.

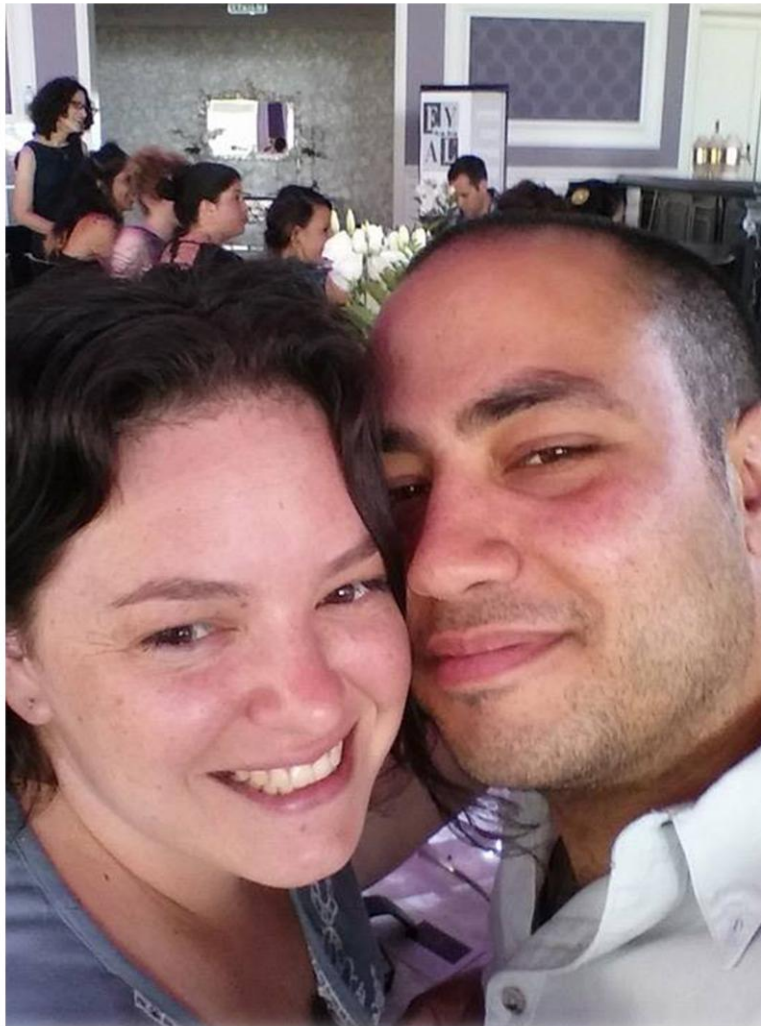
מה צופן לו העתיד:

לירון רואה את עתידו המתקרב בצבא, משתלב בתחום הרובוטיקה, מכניקה ובעתיד היותר רחוק גם מתכנן להתעסק וללמוד את תחום זה.

לירון מסכם שהתכנית לא פשוטה אבל מומלצת בחום. אתגר משותף גם להורים וגם לנערים כאחד.

זוהר גדיש-עובד ובר עובד

ריקי שנול פוקס

כמרפאה בעיסוק במכון להתפתחות הילד שבבי"ח "הלל יפה" בחדרה, ובכיתה של ליקויי תקשורת ב"רופין". בזמן שנותר מגיעה גם ל"בית שיבולים" אצלנו בהעונן. בר מנהל את סניף "ריקושט" בקניון "עיר ימים" בנתניה.

איך אתם אוהבים לבלות?

"אנחנו מאד אוהבים לטייל בארץ ובחו"ל, וללכת להופעות. יש לנו את אותו ראש, ויש לנו הרבה עניין משותף – באוכל, במוזיקה, כך שאנחנו נהנים מאותם הדברים".

איך אתם רואים את עצמכם בעוד 10 שנים?

זוהר מאד רוצה להתפתח בתחום בו היא עוסקת כיום – ריפוי בעיסוק, ובעיקר בפגייה. ובנוסף, להרחיב את העיסוק בתכנון טיולים בחו"ל (לאנשים עם צרכים מיוחדים. כן, גם את זה זוהר עושה..). כזוג, זוהר ובר מקווים מאד להישאר לגור בקיבוץ.

בעוד כחודש הם נוסעים לירח דבש ארוך – לטיול שיתחיל ב"טרק" בסקוטלנד, ויסתיים בביקור באנגליה אצל שי, אחיה של זוהר.

ריקי שנול פוקס | rikishnol@gmail.com

זוהר, בת 30, מקבוצת קמה, בת למשפחת גדיש רבת הדורות בקיבוצינו, היא בת זוגתו של בר ב-7 שנים האחרות. נות. בר, בן 30, הגיע אלינו מהרצלייה. זוג מקסים ואוהב, שהכיר דרך חברה משותפת, ומגדל באהבה ובנאמנות את לולה, כלבתם.

לאחר 4 שנים מתישות (לדבריה), של לימודי ריפוי בעיסוק באוניברסיטת חיפה, חזרה זוהר לגור בקיבוץ, ומזוגיות המתבססת בעיקר על סופ"שים, הידקו הזוג הצעיר את הקשר, ובר הצטרף ועבר אף הוא לגור בקיבוץ.

את הצעת הנישואין הרומנטית, עשה בר לא פחות מאשר בוונה.. כשנסעו לראות הופעה של אריק קלפטון. במהלך נסיעה לארמון "שונברון", באחד הגנים, עשה בר סוף סוף את הצעד... "היה מאד מרגש" ... 5 חודשים לאחר מכן כבר התחתנו ב"גלריה" שבאם הדרך, בחתונת חורף אינטימית ושמחה במיוחד.

מה אתם עושים למחייתכם?

את כישוריה מציעה זוהר במס' מקומות עבודה – היא עובדת

(קבוצת "מרדנים" הגיעה להעוגן לאחר מלחמת העולם השנייה).

אורי גל

(צילום: אורי גל)

"מה שהכול את ממציאה", היא אומרת לחברתה. הן יושבות סביב שולחן עמוס (בתמונה) בכל טוב, ומצח־קקות כבנות 14 מתבגרות, בדיוק כמו שהיו ב"בית הילדים ההוא" בבודפשט 1946 כשהכירו אחת את השניה לפני 70 שנה. עדיין עם מבטא וניואנסים עסיסיים כמו שרק השפה ההונגרית יודעת לייצר, והזמן רק משביח אותה. שלושתן חזק מעבר

לתמר, ומאז הן חברות בלב ובנפש עד היום. "לא היה לנו כלום והיינו מאושרות", היא מציינת. אחרי ניסיון כושל לעבור את הגבול ליוגוסלביה, (באמצע הקיץ באנו עטופות במעילים, מיד עלו עלינו), הצליחו בפעם השנייה, ויחד עם 4000 איש הגיעו באונייה קפלוס לחיפה, ומשם דרך קריית שמואל להעוגן, אליו לא רצו לבוא הן משום שהם היו "הבונים" ולא השוה"צ, והן משום שלא רצו לבוא ל"קבוץ של דייגים"...

80, שלושתן אלמנות עם משפחות ענפות ואוהבות, ושלושתן חברות כבר... 70 שנה. "הידידות המופלאה הזאת נובעת מדמיון רב בילדות שלנו", הן מציינות. בכל התקופה הארוכה הזו הן יחד, בשמחות בשגרה ובעצב, ומלוות זו את זו בכל אתגרי החיים המגוונים שצברו.

תמר נולדה בחווה חקלאית ליד בודפשט, כבת לאב אג־רונום אשר ניהל משקים חקלאיים עבור חוואים מקור־מיים. יחד עם הוריה ואחיה היו היהודים היחידים בין האיכרים באזור. בת 5.5 נשלחה לכתה א' בבודפשט והתגוררה עם משפחה של חברים. בכתה ד' הייתה היהודייה היחידה בכתה, וזוכרת שה"הובי" של הילדים הגויים היה להשתין על השלג את המילה "יהודייה". אביה פוטר מניהול החוות בגין יהדותו, ועבד ככלכלן בעמותת יהודי הונגריה עד שנלקח ב 43 למחנה עונשין משם לא חזר. שהתה במספר בתי ילדים, (התברר בדיעבד שאורגנו על ידי מייסדי העוגן, רפי ב"ש ושות'), אמה בישלה בגטו, וכשהרוסים שחררו אותם, היא זוכרת חייל רוסי נחמד שהביא כנר לחם ("שלמה" היא מדגישה). עם השחרור, הדוד שלה ברח מסוביבור לבוד־פשט עם מזחלת ו...שתי קוביות סוכר, ומצא אותה ואת אחיה במקרה ברחוב. הצטרפה לתנועה בפנימייה, (הן שורקות שמות של רחובות בבודפשט במבטא עסיסי, למות...) ויחד עם יהודית הגיעה להעוגן כקבוצת הבונים ההונגרית, ועם נערי השוה"צ והסלובקים, היו כ 60 נערות ונערים, מהם כ 20 בנו את ביתם והקימו את משפחתם בהעוגן.

אורה נולדה בבודפשט ("מזמן" היא אומרת בשפתה החדה), למשפחה די בורגנית, בכורה לשלושה אחים. האב עסק כעצמאי במיסגור עץ לתמונות, עד שנלקח למחנה ריכוז ומשם לא חזר. אחרי "המלחמה ההיא", הפתרון הכי טוב היה לעלות לארץ, והמסלול לשם היה דרך שנתיים בפנימייה של "הבונים". (אני בכלל לא מהשומר הצעיר, הגעתי לכאן במקרה), ואז, עלתה לארץ לקבוצת כינרת ("אכלתי שם לפעמים 8 קציצות בבת אחת, כי אפשר היה לבקש תוספת...") והצטרפה להעוגן ל"קבוצת מרדנים" בסוף אותה שנה. שנים מאוחר יותר התברר לה וליהודית שאמא של אורה עבדה עם הדוד של יהודית בבודפשט.

יהודית נולדה גם היא, בבודפשט, למשפחה בורגנית, כבת יחידה לאב ד"ר לכימיה. אביה נלקח למחנה עונשין ונספה באוקראינה. כמפלט, ב 1946 היא נשלחה למוסד דתי נוצרי, ("עלבון חיי, שנאתי כל רגע" היא מקטרת). חברה הזמינה אותה למושבתי קיץ של פנימיית התנועה, והיא התאהבה מיד במקום. החזירו אותה למי־סיון הנוצרי והיא ברחת חזרה לפנימיית התנועה, שם פגשה את תמר שהייתה מוכרת כג'דה לא מפונקת, והידידות איתה התחילה בכך שתמר שמה לה רגל באחד הטיולים, יהודית נפלה, קמה, הורידה סטירה

כולם!), ונקראה למוזכר להתנצל על ההאשמות. רצתה ללמוד קוסמטיקה, אבל אוריאל שהיה רכז המשק, אמר ש"את עדיין סוס טוב". בכל זאת שלחו אותי למבדקי התאמה, בעקבותם עבדתי בזה 40 שנה. "כולן יצאו ממני יותר יפות משנכנסו". הן יורות ביטויים (אני נמס), וערב רב של "קונצים" שהן עשו לאחרים, ומשתמשות בפתגמים עסיסיים שלתרגם אותם זה עוול. פתאום עולה מילה בהונגרית שלא השתמשו בה 70 שנה והן מתפוצצות מצחוק. "אולי לא נספר לאורי על עבירות חמורות?" אורה הביאה לארץ קופסת פח עם 70 סיג'ריות ממדינות שונות, חשבנו לנסות, קיבלנו סחרחרות (שובבות בנות 15...). "את תגובתה של אורה שמעו בכל הקיבוץ". "מה עם בחורים, בנות?" "הנגבאים היו הכי חתיכים!" אהבה עשינו בחדר חשמל (מתח גבוה...) לא היה גורן... הן מספרות קצת על הבעלים שנפטרו, ומדצינות שלמרות שהבעלים לפעמים הפריעו לחברות שלהן, הן ידעו לשמר אותה. הן מתבדחות על המוות "זה יקר לנסוע לשוויץ ולחזור בצנצנת". הן חוגגות ימי הולדת במסעדת "מצדה" (שניצל וצ'יפס "כמו שצריך"), ומארחות בתורנות ארוחות בוקר. "אי אפשר להגיד שהצטיינת היום באכילה..." היא מסכמת. אני נדהם איך חרף הרקע האישי המורכב והטעון, הן כאלה חיוביות ואופטימיות, ואני שואל אותן על כך: "המשפחות שלנו גודשות לנו את הלב בהרגשה טובה" הן מדגישות. אז תגידו... איפה ישנה עוד חברות כמו החברות המיוחדת הזו?

אורי גל | uri.w.gal@gmail.com

כנערות צעירות שלא דיברו עברית, ההתאקלמות בקיבוץ היתה קלה יחסית, והן זוכרות חוויה כללית של "לא היה לנו כלום והיינו מאושרות". למדו ועבדו בקיבוץ בכל מיני עבודות. אורה התמחתה בריצוף, (היא עושה הצגה שלמה מערבוב המלט ועד העבודה עם הפלס). פרקה שקי מלט של 50 קילו, עבדה בבחלנות (הייתי מבוקשת, היא מצטנעת) וכל זה כדי לעשות רושם על ה...מדריך. זה נגמר בחתונה ביניהם. "כל פעם שהפרט נר שלי לריצוף היה צריך פיפי, שלח אותי החוצה, עשה את שלו וכיסה עם בלטה". דעו לכם שרצפת גן סביון - מעשה ידיה של אורה. יהודית זוכרת שעבדה בגן ירק, וחנה סוד בדקה אצלה אם ה"אוזניים של הבורגנית מבר דפשוט מספיק נקיות". אחרי שגילו שהיא שתלה את הסלק הפוך (עם השורש למעלה), הבינו ושלחו אותה (בגיל 17!!) ללמוד להיות גננת ב"אורנים". למדנו לאור עששיות נפט, היא מפרטת. "לא ידעתי עברית, ופתאום הביאו לי את ביאליק.. "לך יש מקצוע" סונסת בה חברתה, "אבל לכן לא השכבתי את הילדים שלי אף פעם", היא יורה וממשיכה את הפינג פונג הבלתי נגמר. תמר מספרת שביליה הראשון בקיבוץ, היא הייתה ה"פרימוס" אצל בתיה ויוסף שיק, ולמחרת כל היום תלתה מצעים והמשיכה לחלום עליהם, (על המצעים, לא להיסחף) כל הלילה. לאחר מכן גויסה לנח"ל בירושלים, ("בחיים לא הייתי רעבה כמו אז"). אורה עבדה במטבח והתריאה על אלה שגנבו אוכל (היא זוכרת את

נעים להכיר - צוות בית שיבולים

זהר גדיש - עובד

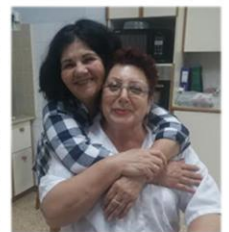
קיבוץ נוספים יגיעו להשתתף בפעילויות במסגרת "בית שיבולים".

תמי מרגלית-דורון, עובדת בבית שיבולים כבר 11 שנים כמדריכת תעסוקה. היא מגיעה לבית שיבולים פעמיים בשבוע, לסירווגין עם טל, מדריכת תעסוקה נוספת. במסגרת עבודתה, תמי ברוכת הכישרונות, מעבירה ומדריכה מגוון פעילויות תעסוקה מהם נהנים דיירי הבית ו"אורחים מבחוחין" - קבוצות התעמלות, אקטואליה, פעילויות סביב נושא מרכזי, חגים ומועדים, אומנות ועוד, וכולן שזורות בעניין רב, באכפתיות ובאהבה גדולה.

בנוסף לכך, תמי אחראית על קישוט הבית והכנת לקראת החגים. מלבד עבודתה בשיבולים, אחראית תמי על "בית מגוון" מזה 17 שנים, בו עוסקים מספר חברי קיבוץ וותיקים בעבודות מלאכה שונות.

רבות מדובר בימים אלו על עתידו של "בית שיבולים", הוא בית ההורים שלנו, הצפוי להפוך בחודשים הקרובים למתכונת שונה של "בית משפחתי". נפגשתי עם הצוות הוותיק של הבית, לשמוע מהם על עבודתם במקום ועל השינוי הקרב...

סבטלנה, אחות במקצועה, עלתה לארץ מגרוזיה לפני 20 שנה ומאז נהנית מעבודתה עם הגיל השלישי. לבית שיבולים הגיעה בשנת 2002. סבטה, כפי שאנו מכנים אותה, אוהבת את עבודתה בקיבוץ. "זו

ממש משפחה אחרי כל כך הרבה שנים. כאשר אני מגיעה לקיבוץ מיד מתחלף לי מצב הרוח, ממש כמו שמד גיעים הביתה". לגבי השינוי הצפוי מוסיפה "עצוב לי להיפרד מאנשי צוות שיעזבו בעקבות המעבר ל"בית משפחתי"... אך אני מקווה שהשינוי יביא לכך שחברי

הבית פתוח תמיד ולכולם, אשר מוזמנים לבקר ולראות את המתרחש והנעשה בו. אנחנו תמיד שמחים כאשר מגיעים אורחים. בהזדמנות זו אנו מזמינים את כל מי שמ" עוניין או מתאים לו לתרום את כישוריו לטובת המקום, ליצור עמנו קשר".

דליה וויגרט, עובדת בבית שיבולים כ-12 שנה כעובדת סוציאלית. דליה מגיעה לבית אחת לשבוע ובמסגרת תפקידה אחראית על עניינים פורמאליים של אפוטרופ" סות ויפוי כוח. לצד עניינים אלו פועלת בדגש על עבודת הצוות הרב-מקצועי והצוות המטפל בבית, טיפוחו והעשרתו, וכן אחראית על ישיבות הצוות הרב מקצועיות. דליה נמצאת בקשר עקבי עם הדיירים ומשפחותיהם, במטרה לשפר את איכות חייהם, לתת להם טעם ועניין בזמן שהותם בבית שיבולים.

על השינוי הצפוי מוסיפה דליה כי "כמו בכל שינוי, יש סיכון ויש סיכוי. מצד אחד, אנו נפרדים מהנהלים המחמירים של משרד הבריאות וצרכים להתנהל ולשמור על תקנות בעצמנו, ומצד שני הבית יוכל לתת מענה לדברים שלא היו קיימים בו עד עכשיו ולהרחיב את פעילותו".

גניה, עובדת כ-8 שנים בבית שיבולים בצוות המטפלים המסור. לדבריה, "אלו הן 8 שנים של בית ומשפחה". גניה מגיעה לבית שיבולים כ-6-7 משמרות בשבוע ואי אפשר לפספס אותה, לא רק בגלל גובהה, אלא דווקא בשל ההומור והאנרגיה שלה, הבולטים מאד בשטח. לפני 3 שנים עברה קורס מדריכות תעסוקה ומאז, מעבר לתפקידה כמטפלת, מעבירה פעילויות רבות לדיירים, בעיקר של העלאת זיכרונות. "אני לא רק נותנת מעצמי לדיירים בבית שיבולים, אני גם מקבלת מהם הרבה! אני לוקחת איתי את העוצמה הרבה שלהם ואת חוכמת החיים".

"הייתי רוצה שעם המעבר לבית משפחתי, יהיו יותר פעילות ליוות המשלבות אנשים מהקיבוץ, כמו ארוחות משותפות או ישיבה על כוס קפה... מועדון חברתי לגיל השלישי".

נאחל לכל הצוות הרבה הצלחה במעבר המשמעותי ל"בית משפחתי".

כעת, לקראת המעבר למתכונת "בית משפחתי", הוחלט לאחד בין שני המוסדות ולהביאם תחת קורת גג אחת, בניצוחה של תמי, אשר תגיע לבית שיבולים בכל יום בשעות הבוקר. "יש כמובן חששות מהשינוי ומהמעבר, אך לצדם התרגשות רבה מיצירה של משהו חדש. אני מקווה שבעקבות השינוי יגיעו לפעילויות אנשים נוספים וחדשים, ושבת שיבולים יהיה מקום מרכזי לגיל השלישי בקיבוץ, שיראו בו בית ומקום מפגש, וכתובת לפנות אליה בעת צרה...הייתי רוצה שבת שיבולים יחשב פחות כ"בית סיעודי" ויותר כמקום של משפחה, בו אפשר לעבוד ולעסוק, לבלות ואפילו לאכול".

ליאת זהר (שמרר), אחות אחראית בבית שיבולים מזה 5 שנים ורות בן-אור (אחות במקצועה), עובדת בבית שיבולים כ-13 שנים. תחילה החליפה רות את אנני גוטרמן כאחות אחראית, ולאחר מכן קיבלה על עצמה את ניהול הבית. "במהלך השנים עבר בית שיבולים לפיקוח מלא של משרד הבריאות עם כל הדרישות והנהלים המשתמעים מכך. העבודה מול משרד הבריאות דרשה עמידה בקריטריונים ובסטנדרטים תובעניים ומחמירים בהם עמדנו בהצלחה בכל הביקורות וכך שימרנו את הזכות לרישיון לפעול. בשנים האחרונות, בתים סיעודיים קיבוציים רבים התנתקו ממשרד הבריאות ועברו למתכונת בתים משפחתיים בשל עלויות כספיות גבוהות שנדרשו מהם על מנת לעמוד בדרישות משרד הבריאות. וכך גם אצלנו בהעונן החלו לחשוב על שינוי, ובלב כבד התקבלה ההחלטה. עם כל הקושי במעבר ושינוי, זוהי גם הזדמנות להתפתחות, לשיפור ולגיוון. מול הצוות שעסק בתהליך, התנוסס הדגל שבכל החלטה שתתקבל, נדאג שאיכות ורמת הטיפול תישאר גבוהה".

"אנחנו מקווים להפוך את בית שיבולים, בשילוב עם בית מגוון, למרכז שייתן מענה לגיל השלישי בקיבוץ ולכל מי שירצה לקחת חלק בפעילויות שבו. נרצה בהמשך התהליך לאפשר לחברים מהקיבוץ להשתתף בפעילויות המגוונות וכן לאכול פה ארוחות צהריים. כמו כן, נרצה למסד מסורות של קבלות שבת משותפות, כמו גם חגים וימי הולדת וכך לחזק את הקשר לא רק עם הגיל השלישי אלא עם קהילת הקיבוץ כולה.

פינת הפרגון

קהילה מחבקת

עמרי הראל

כמו בכל מהדורה, אצא לפרגן למקום, אדם או מאורע כלשהו הקשורים לקיבוץ העוגן. בטרם אתחיל, ברצוני להודות מקרב ליבי לעורכות העלון, מרב ורוית, אשר בזכותן נחשפתי למיזם היפהפה המכונה "קהילה מחבקת", מה גם, שדיוני השכר מתקרבים, ותמיד יש מקום למעט דברי חנופה.... :

ציפיות לעתיד:

בתקופה הקרובה תגבש הקבוצה מעין ועד אשר יכלול נציגות של קהילת הוותיקים עצמה. באופן זה ניתן יהיה ללמוד על צרכי הקהילה ותחומי העניין שלה, וביחד לפתח את הפעילויות השונות.

חזון הקבוצה הוא כשמה - חיבוק הוותיקים. דהיינו, לא רק ניסיון להוסיף עניין ושמחה לשגרת יומם ולחיייהם, אלא בעיקר מתן תחושת שייכות. והכל - מתוך המון כבוד והערכה לדור הזה. השאיפה היא שיותר ויותר אנשים יצטרפו ליוזמה זו, ושהיא תיהפך לחלק מה-DNA של הקיבוץ.

לסיכום:

מפרגן לכן* יא מחבקות!!! : שלוש האחיות שמרר, קרן שקד, איילת ענבר, בטי קורן, גליה אנדי, זהר גדיש, יעל יאסו, כרמית מילר, סיגל רוזנבלום, סימה אוחיון, ריקי שנול פוקס, שני מאוטנר, רקפת מאוטנר ואורית נשרי. * לוקח את כל האחריות אם שכחתי מישהי ...

איפה נרשמים?

כל מי שמעוניין להצטרף ליוזמה, על ענפיה השונים, מוזמן ליצור קשר עם רויתל שמרר קניגשטיין 052-4576306.

(צילומים: גליה אנדי-פונטרמולי ורויתל שמרר קניגשטיין)

הידעת?

בשנה האחרונה מתקיים בקיבוץ פרויקט התנדבותי שפועלו "חיבוק" קהילת הוותיקים שלנו. הכל התחיל ביוזמה של מספר נשים, שמטרתה אימוץ הוותיקים אשר בני משפחוד תיהם אינם גרים בקיבוץ. הפעילות כללה יצירת קשר אישי וארוך טווח בין מתנדבת לותיק, תוך הקפדה על ביקורים פר-טניים, חניגת ימי הולדת, ביקור חולים ועוד..

כאש בשדה קוצים:

ההתקרבות לחברים היקרים הללו, הולידה רצון להרחיב את הפעילות לכלל חברי קהילת הוותיקים. במסגרת זו, נוסד מדור בעיתון ביתנו אשר זכה לשם "והדרת", ובו מופיעים ראינות עם וותיקים. ילדי גן ערבה אופים חלות בימי שישי, והולכים לאחל שבת שלום לותיק מסוים. בראש השנה זכו הוותיקים לביקור ועוגת דבש, והשנה קהילה מחבקת גם אחראית על חלוקת משלוחי המנות המסורתית בחג הפורים.

מה עושים בפועל?

בימים אלה עומלת הקבוצה על פרויקט "אמץ שכן", שעיקרו יצירת קשר בין ותיק לבין שכניו. המטרה היא לטעת תחושת ביטחון בקרב הוותיקים, כך שיידע כל ותיק כי בעת צרה-קטנה כגדולה - יוכל לפנות לשכנו.

תחום נוסף שמתפתח הוא ארגון פעילויות חברתיות ותרבו-תיות. בחנוכה התקיימה הדלקת נרות חגיגית, ובט"ו בשבט התקיים אירוע בסימן "המצאה מפעם והמצאה מעכשיו". ההיענות הרחבה והפידיבקים החיוביים והחמים חיזקו את ההכרה בחשיבות האירועים הללו. לפיכך פנתה קהילה מחבקת לקיבוץ לקבלת תמיכה מתוך התקציב שהקצה ליוזמות קהילתיות, והבקשה אושרה. המעטפת הייתה ועודנה התנדבותית לחלוטין, אך תקציב זה יאפשר ליזום ולקיים לוותיקים פעילויות מגוונות ומכובדות.

ידי הזהב של מורדי בלייר

רוית ברוך

(צילומים: גליה אנדי-פונטרמולי)

בימים אלו הוא שוקד על בניית מדפים ע"מ שיוכל לסדר עליהם את כל עבודותיו המפוזרות בכל פינה פנויה בבית. מורדי סיפר לי, שפעם בשנה, אבישי בנו, שולח אליו מחו"ל חוברת עם דוגמאות של עבודות עץ, אשר מתוכה הוא בוחר את הדגם שהוא רוצה לבנות, מזמין חוברת עבודה נוספת באינצ'ים אותה הוא מתרגם למטרים, מאתגר את עצמו בפענוח הנוסחאות וניגש למלאכה.

בעבר היה נוהג לקנות עץ בקיבוץ אפיקים, וכיום מסתובב בסביבה הקרובה ע"מ למצוא עץ לעבודותיו.

בהעונן מתגוררים בנו טל ואשתו מרים (המוכרת לרבים מטיפת חלב), עם שלושת נכדיו אשר מתפקדים מידי יום שישי לארוחת ערב בביתו בין שלל יצירותיו. לארוחה מצטרפת לעיתים גם בתו דרורה המתגוררת בהוד השרון ומ"שפחתה. למורדי היתה בת נוספת בשם מאיה ז"ל, אשר נספתה בתאונת שריפה בהיותה בת 3.

עד לא מזמן מורדי היה מכין בעצמו את כל הארוחה המשפחית, כיום מתחלקים איתו במטלות.

חשוב לו שכל אחד יקבל את המנה שאוהב: לקרן לדוגמא, מקפיד להכין מרק עוף או גולאש, כולם אוהבים שניצלים, בעבר היה מכין גם דג סלמון ועוגות.

לסיום, שאלתי איך החיים בקיבוץ של היום לעומת פעם, ות"שובתו הייתה: "לא לדרך על יבלות...אני מתגעגע לעבר, אבל זה מה שיש. לצערי אני לא מכיר את האנשים והפרצו"פים כמו בימים שהינו נפגשים בחדר האוכל המשותף".

מורדי, אשר חגג יום הולדת 88 ממש בחודש האחרון, הוסיף ואמר, ש"המוטו שלו לא להיכנע לדברים, לשמור על קשר עם המשפחה ולא לעשות "הנחות", לדאוג שתהיה תעסוקה תמידית".

מילדותי אני זוכרת שחבריו של מורדי תמיד אמרו: "אם צריך עזרה במשהו, יש אל מי לפנות" - מורדי תמיד נענה בשמחה ובא לעזור ולפתור את הבעיה.

מודה למורדי שאירח אותנו בביתו ואיפשר לנו לראות את פרי אהבתו הגדולה.

מאחלת למורדי עוד הרבה ימי יצירה והנשמה והכי חשוב: בריאות בריאות!!

עם שעות הנאה ונחת מהמשפחה.

קיבלתי המלצות חמות על עבודות העץ של מורדי בלייר. לרגע לא היססתי, התקשרתי ושאלתי אותו אם אוכל לבוא לראות, לכתוב ולצלם את אוסף עבודות העץ שלו עבור עיתון "ביתנו".

מורדי נענה מיד בחיוב, אך ציין שזהו אינו אוסף אלא תחביב.

בספונטניות גייסתי את גליה צלמת המערכת הנמרצת, ויחד עם ילדינו הגענו לביתו של מורדי.

מורדי קיבל את פנינו בשמחה, ומיד עם כניסתנו כיבד את הילדים בדבר מתיקה בעודנו מסתובבות בביתו ומגלות מרגע לרגע עבודות עץ חבויות, כאשר כל עבודה קסומה יותר מקודמתה.

כשמורדי הגיע לקיבוץ יחד עם חבורת "הנגבאים", התקיימה אסיפת חברים, ועל כל חבר היה לבחור במה הוא מעד ניין לעסוק. למורדי הייתה אהבה גדולה לעץ, והיה ברור לו שיבחר לעבוד בנגריה, אך לאמזבתו, כשהגיע תורו, היה מאוחר מידי ותפקיד הנגרות כבר נתפס. נשאר לו רק תפקיד האינסטלטור... לימים עבר לעבוד בקלנדר, אך האהבה לעץ ולעבודת כפיים, עדיין נשארה אהבת חייו.

כשבכורו אבישי נולד (כיום חי בחו"ל), לא היו צעצועים לילדים, החליט מורדי שאינו מעוניין לבקש טובות מאף אחד, והחל לבנות מדמיונו העשיר משחקים מעץ.

עם הזמן החל לקנות לעצמו כלי עבודה, ואט אט הקים לעצמו בביתו סדנה קטנה שבה יצר ויוצר עד היום, את עבודותיו המרשימות ביופיו.

בין עבודותיו ניתן למצוא מגוון רחב של משאיות, טרקטורים, שעונים ועוד' ואפילו פינת האוכל בביתו מעשה ידיו.

אוכל שבא מהלב

מרק העגבניות, תפוזים ובזיליקום של טלי גוטרמן

מרב אילון

איך אתה מרגיש היום בקיבוץ, אני שואלת אותו: "טוב לי בקיבוץ. פה גדלתי ואהבתי את הקיבוץ של פעם. יש לי זיכרון נות מאוד טובים, ועדיין החברים הכי טובים שלי נמצאים פה. אני רואה את הדברים הטובים שיש פה ושנשארו. החינוך מאוד מושקע פה, והעובדה שלא מפקירים את החלשים והנזקקים. לאחרונה יש התעוררות של עזרה לוותיקים ולאנשים שנשארים לבד. הזמנה לארוחה, לוקחים אותם לקניון, וזה אחד הדברים היפים שיש פה היום. בעיר אתה יכול למות ורק אחרי שבוע יכולים למצוא אותך.

והנה זה בא..... המתכון למרק. בהצלחה!

החומרים

- 1 בצל קטן קלוי וקצוץ גס
- 1 שן שום קלופה וקצוצה גס
- 2-3 כפות שמן זית
- 1 כפית סוכר
- 3 כוסות עגבניות מרוסקות טריות או משומרות
- 1 כוס מיץ תפוזים טרי
- 2 כוסות מים
- מלח, פלפל שחור
- קורט פפריקה חריפה (לא חובה)
- 2 גבעולי בזיליקום טריים שלמים – חשוב שיהיו טריים!
- להגשה
- גבעולי עירית פרוסים או עלי בזיליקום
- 1 כף שמן זית
- פלפל שחור

אופן ההכנה

- שמים את הבצל, השום, שמן הזית והסוכר בסיר. מטגנים תוך כדי ערבוב 1-2 דקות על להבה בינונית-גבוהה עד שהבצל נעשה שקוף. מוסיפים לסיר את כל שאר המרכיבים ומביאים לרתיחה.
- מנמיכים את הלהבה לבינונית, מכסים את הסיר ומבשלים על סף רתיחה כ-20 דקות.
- מסירים מהאש, מוציאים את גבעולי הבזיליקום וטוחנים את המרק בבלנדר מוט עד שהוא חלק ואחיד.
- יוצקים לקערות מרק, זורים מעל את גבעולי העירית או רצועות עלי הבזיליקום, מזלפים את שמן הזית, זורים מעט פלפל שחור, ומגישים.

אצל טלי, אמן בנשמתי, הבישול הוא סוג של אמנות. הוא אוהב מאוד לבשל, וכל דבר מה הקשור באוכל שיעבור תחת ידיו, יזכה לטיפול יסודי, חם ואוהב. גם כשמדובר ב"סתם" סלט, תמיד יהיה זה עם הירקות הכי משודרגים, והרוטב הכי מיוחד, ויהיה ברור, שמישהו כאן מאוד השקיע... תאמינו לי, כבת כיתה, אני יודעת על מה אני מדברת...

גם המרק שאליו נגיע עוד מעט, הוא לא עוד מרק עגבניות רגיל ושגרת. יש בו טוויסט, הוא אחר ומיוחד. תנסו. לא תתאכזבו.

ולפני המתכון, כמה מילים על טלי, שחזר לא מכבר, יחד עם משפחתו, לתמיד, אלינו להעונן.

בגיל 31, אחרי שעבד בחקלאות, במטבח ובחינוך, ולאחר שסיים 4 שנות לימודי עיצוב גרפי בבית הספר "ויצו קנדה" שבחיפה, עוזב טלי את הקיבוץ לעיר הגדולה, ועובד כמעצב גרפי. תחילה כעצמאי, אח"כ כשכיר בחברות שונות, עד שהוא נוחת לפני 12 שנה בחברת "פראדיים" שבהרצלייה, בה הוא עובד עד היום, חברת תוכנה העוסקת בתחום מיפוי תת קרקע, (חיפוש נפט וגז), שבסיסה בטקסס שבארצות הברית. טלי שייך למחלקת השייווק ומשלב בעבודתו גם את התמחור תו בעיצוב גרפי.

את לימור, בת זוגתו, מעצבת גרפית, בוגרת האקדמיה לעיצוב "בצלאל", הוא מכיר דרך אתר ההיכרות הפופולארי "גינדייט". יחד הם יוצאים 4 שנים, עד שמצטרפת לזוג, האוצר עם תלתלי הזהב, היום כבר בת שנתיים וחצי, נגה, ילדה נמרצת ופיקחית.

כשמתחילים הדיבורים על שכונת הרחבה, לטלי ברור שהוא רוצה לחזור הביתה, הפעם כמשפחה, ולגדל את נגה בחינוך קיבוצי.

במיוחד לפסח: איך לנקות סיר שרוף ב 10 דקות

מרב אילן

• שפכו את המים. בדרך כלל זה מספיק כדי שהסיר יהיה נקי לגמרי, אבל אם עשיתם עבודה יסודית בשלב שריפת האוכל, תצטרכו לשטוף את הסיר כמו בשטיפת כלים רגילה, עם ספוג לכלים (מה שממילא תצטרכו לעשות כדי להסיר את שאריות אבקת הכביסה).
טא-דאם!

* **הערה חשובה מאוד:** למרות שהשיטה הנ"ל תעבוד על כל סיר, אני מסירה אחריותי על סירים עם ציפויים שנויים במחלוקת, שכל יום מתפרסם תחקיר אחר בעניינם. על אחריותכם!

כבת לאחת הבשלניות האלופות שחיות כאן, זו, שאף פעם לא תמצא את המקרר, (שלא לאמר המקררים) שלה ריקים, ושתמיד יהיו עמוסים בשלל מרקים, אורז צהוב, אדום, קציצות ירק, בשר, מבחר סלטים מעשה ידיה, עוגות, ושחוף מלהקפיא את אבא שלי, היא מקפיאה הכל במקפיא בקופ"סאות מסודרות לפי תאריכים, (על זה דווקא אחראי אבא שלי)... דווקא כבת לרות אילן סירקיס שכזו, ממש לאחרונה, בהיסח הדעת, כשבסירי המבעבע מתבשלות להנאתן קציצות יוקרתיות שעמלתי לא מעט להכיין, כמה דקות של היסח הדעת, ועבודה על המחשב, גרמו לכך, שריח חרוך ולא סימפטי החל למלא את ביתי הקטן, וכאשר אצתי רצתי אל הגז, הבנתי כי איחורתי בשתיים שלוש דקות...

אמנם קציצות מעטות שרדו את התופת, רוטב מתקתק נותר בסיר, אך הסיר... אבוי!!! סיר יקר שקיבלתי, איך לא, מאימי, נותר שחור ומפויח, עמוס בשכבה מכובדת של עיסה דביקה וסמיכה שהשתיקה יפה לה.

למרות שאיני אישה מאמינה, שמתי פעמי אל האחד והיחיד: הרב גוגל! זכרתי כי בעבר רפרפתי על טיפ מעניין של ניקוי מהיר לסיר שרוף ועקשן.

ובכן יקירי, קראתי את ההוראות הפשוטות, מילאתי אותן בקלי קלות, ותוך 10 דקות, שכחתי את הפאשלה שקרתה תחת קורת ביתי.

אז הנה הטיפ לפניכם, ועכשיו, ממש לפני הבישולים לחג הפסח, אם חלילה הוסחה דעתכם ונשרף לכם הסיר, אל דאגה! מזמינה אותכם לצאת מעבדות לחירות: נגמרו השפ"שופים! יש טיפ פשוט והוא מוגש כאן לפניכם.
שרק לא נזדקק... חג פסח שמח.

ככה זה הולך:

• קחו את הסיר כמו שהוא, עם כל הג'יפה שבתוכו. שפכו לתוכו אבקת כביסה, זו שאתם משתמשים בה במכונה שלכם, ושימו את הכמות שאתם שמים למכונה אחת.

• מלאו מים עד גובה השרוף.

• הביאו לרתיחה ותנו למים לרתוח בסיר במשך 10 דקות. בזמן הזה תוכלו ליהנות מריח אבקת הכביסה שימלא את הבית בניחוחות משכרים...

פינה בעמק

תחנת הרכבת אחיטוב

בעיקר רכבות משא. בתחילת שנות ה-60 שימשה התחנה לפריקת הצינורות ששימשו לבניית המוביל הארצי. הצינור הות הובלו על גבי קרונות משא שטוחים ממפעל "יובל-גד" שבאשקלון אל התחנה, שם נפרקו וגולגלו באמצעות טרקטורים אל התעלה שנחפרה בתוואי המוביל הארצי. בשנת 1968 נסגרה התחנה סופית.

כיום ניתן למצוא במקום שרידי מבנים מהתחנה התפעולית הטרור-קית ומהתחנה המנדטורית, ויש תכנית להפעיל את הקו המזרחי של הרכבת במיוחד עבור הישוב בת חפר שעתיד לגדול ולהתפתח. התחנה תהיה באחיטוב ותכנית הפיתוח תתבסס על השרידים הקיימים.

תחנת הרכבת אחיטוב, או תחנת הרכבת קאקון, היא תחנת רכבת היסטורית על המסילה המזרחית.

התחנה הוקמה ע"י הטורקים במהלך מלחמת העולם הראשונה, לצורך העברת חומרי גלם לבניית המסילה לחצי האי סיני ולהסקת קטרי הקיטור. התחנה הוקמה מצפון לכפר הערבי קאקון לצרכים תפעוליים.

לאחר כיבוש ארץ ישראל בידי הבריטים, הוארכה המסילה לחיפה ושימשה את רכבות הנוסעים בקו חיפה - לוד - קנטרה, אשר פעלו תחת הרכבת המנדטורית. בשנת 1937 החלו לעצור בתחנה שנקראה "קאקון", רכבות נוסעים אשר שירתו את תושבי הכפר הסמוך.

אחרי מלחמת העצמאות, בשנת 1949, נפתח קו הרכבת מחיפה ל- תל אביב ולירושלים דרך המסילה המזרחית, ושם התחנה שונה ל"אחיטוב". עם פתיחת מסילת החוף בשנת 1953 צומצם מאוד שירות הנוסעים בתחנה, והיא שימשה

תודה לג'רר לפונד, מנהל מחלקת תיעוד במועצה אזורית עמק חפר, אשר סיפר לנו על התחנה והעביר אלינו תמונות מצ"ב תמונות שצולמו על ידו בשנת 2006.

לרגל חגיגות 60 שנה למועצת הכותנה, חולקו פרסים לאנשי העשור.

מיכה דורון, בתוקף תפקידו כמנכ"ל גד"ש חפר, היה הראשון שהביא לארץ קטפת מהדקת, ולכן, על תעוזה וראיית הנולד, דבר ש"הקפיץ" את ענף הכותנה בארץ, קיבל מיכה יחד עם גד"ש חפר את הפרס.

הברזייה

הזדכו על המדים:

ברכות חמות לרגל השחרור
מצה"ל לרותם שוקרון ושחר
קשת, מאחלים לכם הנאה
שלמה מחיי האזרחות
החדשים.

חתם על מדים:

לאמרי פלד - ברכות מכולנו,
לרגל גיוסך לצה"ל - שיעבור
במהרה, ושתשוב הביתה
בשלום.

לעומר שר שלום,

תלמיד כיתה ה', על זכייתו
במקום שני בתחרות ריצה ל-30
מטר במסגרת תחרות
אתלטיקה של בתי הספר
בעמק חפר

לענבל לם, רכזת הגיל הרך,
ברכות חמות ומזל טוב להולדת התאומים.

לגיא ונטע רוזמן המון מזל טוב להולדת הבן
אולי

שלישי במספר, אח לעתי וגוני.

טיול משפחות חברים,
תושבים ומשפחותיהם -
פתחו יומנים!

ב 29.4, יום שישי, נצא יחדיו
באוטובוסים, לטיול משפחות אביבי
בגליל התחתון.

הטיול מתאים לכל סוגי הצועדים!
פרטים נוספים יפורסמו במייל
ובלוחות המודעות בהמשך.

השתתפות בטיול מחייבת הרשמה
מראש! נתראה...

הצוות: נועה (פואה) גפן,
אדוה הילר- פוגל ורעות (פלג) קדר

בייבי בום במשפחת מרון...

ליובל ועדי מרון
ברכות חמות להולדת
רומי,

אחות לזיו

לסבים הנרגשים רחלי וגרשון
ולדודות שירה ודפנה
מזל טוב גדול לכולכם
מכל בית העוגן

ברכות חמות לעידית וגיורא גלמן
להולדת הנכד
ג'יימס הריסון
בנם של רני וסנדרה גלמן

מרוקו זה כאן!

אצלנו בקיבוץ: מימונהעוגן
30.4.16, עם צאת חג הפסח

ניפגש כולנו בשמאב לחגוג את המימונה.

בתכנית:

מופלטות

כיבוד מסורתי

רקדנית בטן

המון אווירה טובה

בואו בהמוניכם,

יהיה כיף!!!

פרטים נוספים בהמשך..

תודה לך עידית גלמן!

לאחר עשור של עבודה של עבודה כ"תומכת לחימה", אנו מודים
לך, עידית יקרה, על עבודה יומיומית במסירות ואכפ-
תיות, בצניעות ובהשקעה!

כבר עשר שנים שאת לוקחת ומביאה, מתכננת ומזמי-
נה לנו אוכל וציוד, ולאחרונה גם התחלת לכבס לנו את
הכביסה, ובנוסף להכל, היית נכנסת כשנתבקשת,
לתת יד לצוות החינוכי בגנים, והכל בחיוך ובאהבה!
כולנו מודים לך מקרב הלב, אין ספק שתחסרי בנוף
החינוכי שלנו!

מוקירים ומעריכים: ילדי מערכת החינוך,

הצוותים החינוכיים,

הנהלת החינוך

ועדת חינוך.

מפי הטף

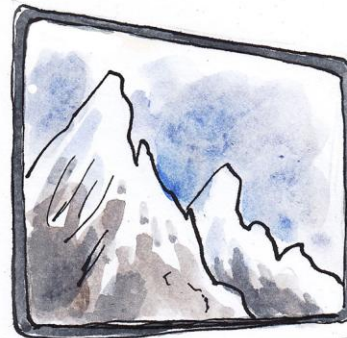
שמעה, ליקטה והביאה לדפוס: **איילת ענבר**

הדר (10), וליאור ברוך (7),
עושים מסיבת טרום פורים בבית.
רוית מציעה להם לשים את השירים שתומר
מייזנר המליץ כחמישייה הפותחת לפורים.
הם משמיעים את השיר הראשון, ואז ליאור
קופץ, "אני מזהה, זו להקת "המקלט"..."

ליאם קדר (3.5): "אבא חייב
להגיע מהר הביתה כי יש לי
משהו להגיד לו ואני פוחד
שזה יאבד לי... אם אני אסגור
את הפה חזק זה לא יאבד...
אבל אם יהיה לי שיעול זה
יאבד..."

דר בן אור דקל (בת 2.3):
אומרת לאחותה רז (4.8):
"רזי את לחם! כי את נשיקה..."

נעם הראל (3.5): "אבא חם לי. אני
חייב לראות טלוויזיה בשביל להתקרר".
עמרי: "ואיך בדיוק הטלוויזיה תקרר אותך?"
נעם: "פשוט מאוד! אני אראה תכניות
מעניינות, ובלי שארגיש, לאט לאט אני
אתקרר..."

איילת ענבר | ayin10000@gmail.com

מי אני ומה שמי?

ליאורה אגם | liora54@gmail.com

מה היה המבנה שנהרס?
למה שימש? למה נהרס?

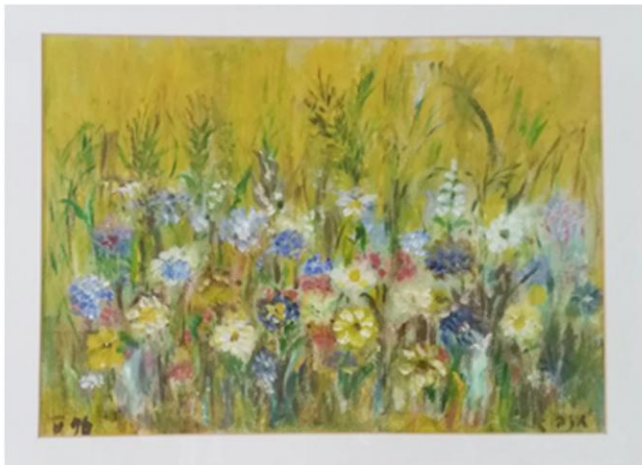
ליאורה ויוסקה אגם

חנה איזלר במלאות שנה למותה

(5.3.2015)

אני זוכרת שסבא תמיד הפליא לספר ולדבר על אמנות ועל אמנים, ואת לצידו היית האמנית האמיתית, היוצרת בשקט יש מאין!

סבתא, באצילותך המיוחדת, את מורישה לנו מורשת נפלאה ומרובת גוונים עם ערכים כמו: אמת, יושר, אהבה, עדינות, יצירתיות, נאמנות, מוסיקליות, משפחתיות וקבלה הדדית.

את השראה אמיתית עבורי על איך כדאי לחיות את החיים. אבי עכשיו, השמים צבועים בתכלת קסום והכל פורח בשלל צבעים, מלבלב בירוק וכל כך יפה ומשמח. סבתא, באמת מתאים לך לפרוש כך מהעולם, כשהוא בשיא תפארתו! (היה מתאים עכשיו לשבת איתך ולצייר את כל הטבע המרהיב הזה...)

תודה על כל הטוב והאהבה שהענקתם לנו, סבא ואת. אתם בליבנו תמיד!

סבתא הקטנה והיקרה שלי

הלכת לך מאיתנו לאחר 97 שנים ארוכות ומלאות של חיים, שמתוכם זכיתי להיות נכדתך במשך 43 שנה. בחרת ללכת בהדרגה, בשקט ובעדינות אך עם המון נוכחות, בדיוק כפי שחיית. אני בוחרת לזכור אותך זקופה, תמיד את, הכי אמיתית שיש. בלי לזייף שום דבר. בלי להתאפר, צוחקת בקלות, צנועה ושקטה אך יודעת לומר את המילים הנכונות בזמן הנכון. לא אומרת מילת ביקורת על איש וגם כמעט לא מתלוננת כשכואב לך...

סבתא, היתה לך יכולת הבנה והכלה מדהימה. מעולם לא חשתי בפער הדורות העצום בינינו. מדי פעם התנצלתי בפניך שאני עסוקה כל כך ולא באה לבקר אותך מספיק. אך את כל כך הבנת ונתת לי תמיד תחושה נעימה ומקבלת.

היתה תחושה שאת נצחית כזו, כמו סלע איתן. תמיד נמצאת שם בבית החם הזה שלך ושל סבא שכל כך הרבה בילינו אצלכם בילדות, וזה כמו בית שני שלי עם שפע של זיכרונות טובים, חמים ועוטפים... סבתא, אף פעם לא אהבת מילים מוגזמות או מתחנפות, ואף פעם לא עשית דרמה משום דבר, גם כשזה היה מוצדק. סמכת על התחושה בלב שנבעה ממעשים וממחוות פשוטות וצנועות של היומיום. כמו שאחרי שחזרת מבית החולים ואמרתי לך שאני אוהבת אותך וענית לי ברכות סבתאית כזו: "זה הדדי"...

סבתא, כל כך אהבת את הטבע, את הריחות, הצבעים והיופי שראית בו. ציירת כל כך הרבה ציורים ורישומים של פרחים, עצים ונופים בצבעי מים אווריריים עם ידך המופלאות שציירו בביטחון, בעדינות ובקלות, על מאות ויותר דפים לבנים. ציורים יפים, מלאי השראה, ממש קסם שמה... שהיה כישרון מיוחד שלך. מעולם לא התפארת בציוריך, אך לפעמים היית מציינת מה לא גמור וממה את לא מרוצה...

טיול גיבוש - צוות העוגן

אורי גל

הרעיון לטיול גיבוש של הצוות, נובע מהתייחסות לעובדים כחלק מארגון, וכידוע, כל ארגון המכבד את עצמו, נהנה מטיול גיבוש שנתי, המחבר בין עובדיו של הארגון, וכתוצאה מכך משתפר שיתוף הפעולה בממשקי הפעילות ומשתפרים הביצועים. **מלכה קשת** לקחה על עצמה את ארגון הטיול וכפי שיתברר בהמשך, עשתה עבודה מצוינת.

דילגנו עם המיניבוס לזיכרון יעקב, שם פיצלו אותנו ל"תכולים" "צהובים" ו"ירוקים", ויצאנו למסע ציוותי חוויתי עם כתבי חידה בעקבות הדמויות והמבנים המשמעותיים בעיר. כמו שאמר אחד מאיתנו "המרוץ למיליון רק בלי המיליון". עמדנו במשימות (פחות או יותר אם להיות כנים), התרעננו ב"שייק המדרחוב", וסיימנו עם התכנוצויות אחרי קילומטרים של חריש בשטח, בארוחת צהריים מאוחרת, שם הוכרו ה"תכולים" (אשר נהנו מחבר טלפוני מקומי - רמז, בנו נמצא בתמונה) כמנצחים, וזכו במלון (הבדל זניח של 1).

לפי הפידבק מהמשתתפים, היה טיול מאוד מוצלח באווירה מצוינת. הודינו למלכה וכדברי הקלישאה: חזרנו עייפים אך רצוצים. סוכם שבשנה הבאה נוסעים לברצלונה...

נפגשנו במגרש החניה ברביעי בבוקר, תוהים "מה זה בדיוק טיול גיבוש", מה יהיה בו (הפתעה), ואיך נעבור אותו בשלום. הרי "אף פעם לא היה דבר כזה כאן, ואני עובדת בהעוגן המון שנים ואני יודעת על מה אני מדברת". מזג אוויר מושלם ועלינו למיניבוס.

יצאנו לארוחת בוקר טובה במסעדת "מטעים" ברמת הנדיב, טיילנו בליווי מדריך בגני רמת הנדיב, למדנו את ההיסטוריה של האזור (אליה נשוב בהמשך), ואת מניעי הלורד רוטשילד להקמה ומימון המקום לאורך שנים. מסרנו לו בקברו את הערכתנו הרבה, והתבשמנו משפע צמחיה מגוון, כאשר עובדי הנוי שלנו נאנחים "אם היו לנו התקציבים שלהם...". המשכנו מהגנים ויצאנו לפארק רמת הנדיב, טיילנו בשטח (בתמונה), וסיימנו במעיין המקומי הנושק לבית מרחץ רומי מלפני אלפיים ומשהו שנים.

אלבום פורים

תודה רבה לכל הצלמים המוכרים והאנונימיים על התמונות הנפלאות!

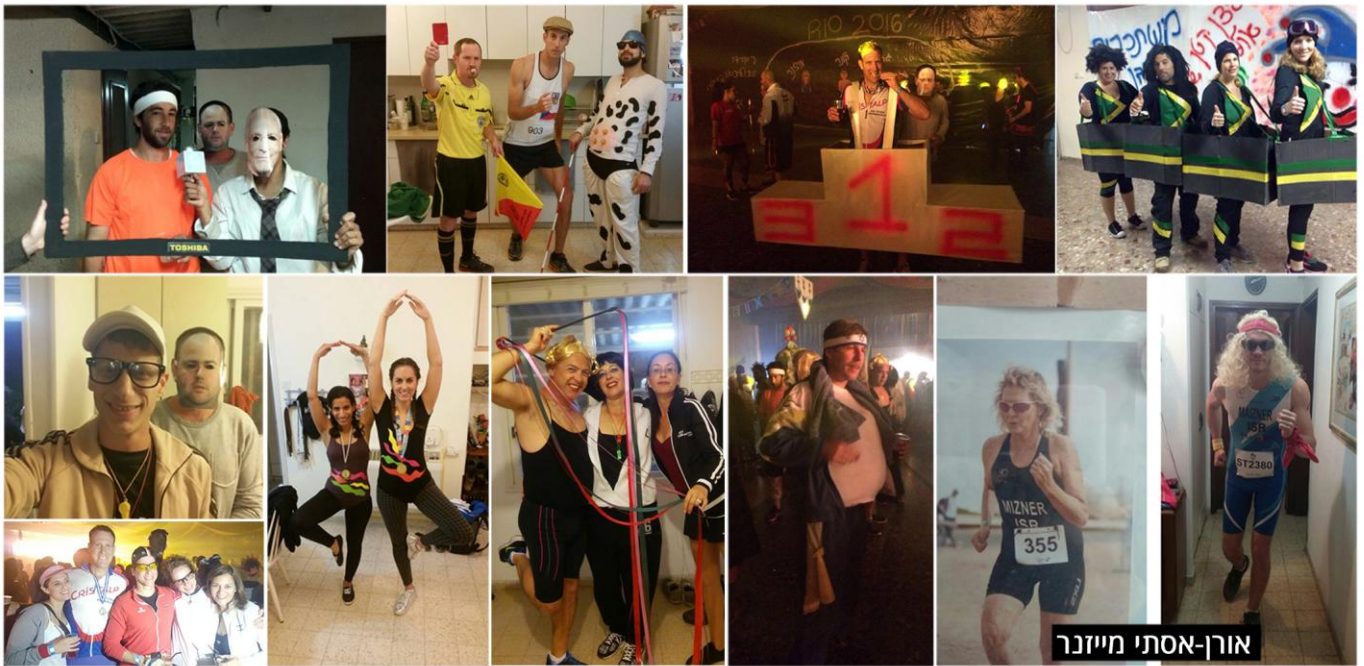

מסיבת פורים בשמאונ

(איציק מאוסנר: זוכה המקום הראשון)

אולימפודים

אורן-אסתי מייזנר

פורים וותיקים

